

Bayer Zsolt: A humanizmus tragédiája

2026 május 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A berlini ifjú szociáldemokraták nekirontottak a polgári házasság intézményének és Magyarországnak.

Első számú kedvencem, Francesca Rivafinoli számol be a berlini ifjú szocdemek kongresszusáról, ahogy a címben megfogalmazza: „A berlini ifjú szociáldemokratáknak két fontos céljuk maradt: poliamóriára cserélni a házasságot

– és elvenni Magyarország szavazati jogát. Igen, most. Íme Európa vezet? országának kormánypártja, a világ egyik legrégebbi politikai tömörülése és annak kongresszusa.” Majd így folytatja: „Ritka ugyanis, hogy egyetlen iratanyag ennyire gazdagon illusztrálja és egyben dokumentálja az öreg kontinens elhülyüléssel párosuló önsorsrontását.” Hát igen.

És akkor lássuk a részleteket!

„Az egyik beadvány végig is futott a német sajtón: azt a berlini ifjúsocik nyújtották be, »Le a patriarchátussal, akkor is, ha romantikusnak ér?dik: töröljük el a polgári házasságot, vezessük be helyette a felel?sségi közösségekkel« címmel. Mint kifejtik, az évezredek során a házasság intézményét is »a n?k ciszférfiak általi elnyomásának biztosítása érdekében« fejlesztették ki.

Noha az id?k folyamán alapja két ember egymás iránti szerelme lett, ez ne tévesszen meg senkit (intenek a fiatalok): »a szerelmesség ürügyével« csak leplezték, hogy miféle sors várt a feleségre.

És a helyzet ma sem rózsás, vélik: a továbbra is fennálló elnyomást mutatja például, hogy a poliamor partnerkapcsolatokra nem vonatkoznak az adókedvezmények, valamint, hogy egy er?szakos kapcsolatból különösen nehéz szabadulni, ha »a házassági viszony képezi a tartózkodási engedély alapját«. »A sovíniszta, kapitalista nemzetállam számára a házasság a n?ellenes, queerellenes, osztályelv? és rasszista politika végrehajtásának eszköze«

– méltatlankodik nem valami túltoltan széls?séges hippicsoport, hanem az egyik német kormánypárt utánpótlás-szervezete.

Szorgalmazva, hogy a polgári házasság intézményének megszüntetése mellett (amelynek során a már meglév? házasságokban él?ket is értesítenék, hogy dönthetnek, házasok maradnak-e vagy váltanak) tegyék lehetővé mindenki számára, hogy bármilyen konstellációban, egy egyszer? nyilatkozattal »felel?sségi közösséget« hozzon létre, majd abból hasonlóan egyszer?en bármikor kiléphessen, egyoldalúan is [...].”

Nehéz lenne tagadni, változnak az id?k. Az én (ÉN!) beleragadt önmagába, olyan lapos és szálnalmas lett, mint egy m?anyag kertitörpe. Öntudata ellenben egyenesen Isten mellé – ha nem fölé – helyezi ?t, korunk tömegemberét, a sosem látott ürességet. Hamvas Béla ezt írja a Bizáncról szóló esszéjében: „Ma, amikor a humanizmusnak látszatát is csak kétségbeesett er?feszítéssel lehet fenntartani, kit?nt, milyen mélyreható életrendi változásokat idézett fel a társadalom életében éppúgy, mint a személyes életben.

A társadalom életét a humanizmus teljesen bevonta a maga eszmeiségével: a valóságot mindenütt az emberiesség látszata fedi el. A demokratikus, köztársasági, szocialisztikus alkotmányok, a parlamentarizmus, népképviselő, jogegyenl?ség, közteherviselés – minden intézmény, amely az »emberiesség« nevében keletkezett, vagyis minden intézmény, amely ma, ingadozásának végs? stádiumában összeomlófélben van, a humanizmus eszméjének történelmi következménye. De mindenki tudja már, hogy a demokratikus államforma a t?kések uralmát takarja; a köztársaságban éppúgy az érdekközösségek döntenek az állam sorsa fölött, mint a királyságban; a szocialisztikus állam részben az iparfejedelmek és munkásvezérek közös uralma a munkásosztályokon, részben új uralkodóosztály, hivatalnok-arisztokrácia kitenyésztése; [...] a jogegyenl?ség mindig illúzió volt, éppúgy, mint a közteherviselés. [...] A modern államokban a lappangó egyéni szándék neve »emberi eszmék hordozója«, minden apró és nagy csaló a »nép barátja«, a szélhámos az »ideák szószólója«, mert az érdekek sohasem mernek a maguk valóságában mutatkozni, mindig hivatkozással élnek, és így válnak a bizantinizmus tenyészhelyei: az intrikáé, az alattomoságé, a rejtett hátsó gondolaté, a fülledtségé, történelemtelenségé, lassú megmérgezettségé, sorvasztó halálos betegséggé, tehát azé az eszméé, amely felvette az emberiesség ruháját, hogy uralkodhasson: a humanizmusé.”

Döbbenetes és felkavaró, riasztóan nehezen befogadható gondolat, igaz? Pedig igaz.

(Ajánlom figyelmükbe a holnapi – szombati – lapszámunkban megjelen?, kétrészes cikksorozatot, amely nem fikció, nem kitaláció, hanem bet?hív leírása annak a „beszélgetésnek”, amelyet a mesterséges intelligenciával folytattam szerda délel?tt.)

Brüsszel központjában áll a Bábel tornya, fed?neve az Európai Unió parlamentje. Lekéredzkedett Bruegel festményér?l, acélba és üvegbe öltözött, megtagadta a bibliai történetet és magát a Bibliát, ami pedig odabent folyik s ami a mi Európánkkal történik, az maga a bibliai Bábel tornya históriája. A tömegember pedig felépítette a

másik Bábel tornyát. Csak az nem az ég felé tör, hanem a föld középpontja felé, és úgy hívják, „közösségi média”.

Elkészült.

A föld középpontjában pedig ott ül Lucifer, megkóstolja az új Bábel tornyában tenyész? tömegembereket, és undorral kiköpi ?ket. Így azok egymást falják, rágják, egyre önfeledtebben.

Igaz, amit Hamvas évtizedekkel ezel?tt papírra vetett, és ebb?l n?tt ki mára minden, ami gender, ami LMBTQ, ami woke, ami torz, beteg, deviáns, korcs és elviselhetetlen.

Hát ezért teszik a német „ifjú szocialisták”, amit tesznek. Ennyit kell tudni err?l – de ennyit tudni kell. S aki nem az új Bábel tornyában tenyészik, olvasson. Sokat. Például Hamvas Bélát.

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló